

1. Sašo Sedlaček

Sedlaček se v svojem delu ukvarja z vprašanji okolja v najširšem pomenu in pri tem izhaja iz stališč, da potrebujemo alternative pri iskanju identitete za prihodnost in da vsi načini vizualne komunikacije, ki se uporabljajo v neki državi ali regiji ali na nekem kontinentu, temeljijo na lokalni kulturi, družbenih navadah in mitologiji. Dela v obliki reklamnih panojev, s kakršnimi so v devetdesetih letih oglaševali glavni zahodni proizvajalci računalniške opreme, kritično opozarjajo na ekološke razsežnosti sodobnih elektronskih smetišč v tretjem svetu.

2. Tadej Pogačar in P.A.R.A.S.I.T.E. Muzej sodobne umetnosti

Pogačarjev parazitizem je subtilna dekonstrukcija fenomenov vsakdanjosti in ostra provokacija družbenih sistemov vzpostavljanja središč, prevlade in moči v vsakdanjem življenju, umetnosti in družbi. Glej besedilo v razstavnici dvorani V.

3. Dunja Zupančič :: Miha Turšič :: Dragan Živadinov

Postavitev je svojevrsten muzej v muzeju, navezuje pa se na projekt v Vitanju, kjer je urejena spominska soba, posvečena raketnemu inženirju Hermanu Potočniku Noordungu. Projekt revitalizacije kulturnega doma Vitanje v Kulturno središče evropskih vesoljskih tehnologij je na dobri poti, da postane realnost. Ključni dokumenti iniciative, ki je povezala pomembne slovenske kulturne ustanove, so bili podpisani v tej dvorani med razstavo.

4. Marko Pogačnik

Utemeljitelja skupine OHO zanima, kako bi umetnost lahko prispevala k reševanju problemov, ki jih je povzročila z naravo neuskaljena človeška dejavnost. Gre za obliko zdravljenja ekoloških ran prostora, ki ga izvajata skupaj z ženo Mariko. Na razstavi je predstavljen permanentni projekt ponovnega uravnoteženja Moderne galerije po prenovi.

5. Nika Špan

... in kdo pride komu naproti ...

6. Leon Dolinšek

V zgodovini slovenske fotografije je Dolinšek obveljal za tankočutnega interpreta majhnih zgodb mestnega vsakdana, naklonjenega naključnemu in intimnemu v življenju malega človeka. Ob svoji nadarjenosti in predanosti fotografiji je z delom za množični medij časopisa v šestdesetih letih povzdignil reportažno fotografijo na raven, primerljivo s tujimi ilustriranimi revijami, največja vrednost njegovega ustvarjanja pa je v tem, da je s fotografijo spreminjal ustaljene načine človekovega zaznavanja lastne vsakdanjosti.

7. Dejan Habicht

Hišni fotograf Moderne galerije je dnevniško beležil njeno prenovu, to enkratno obdobje v šestdesetletni zgodovini hiše. Malo verjetno je, da bi lahko kaj takega fotografiral še kdaj v življenju. Po Habichtovem mnenju nevtralen prostor ne obstaja, zato prenovu galerijskega prostora zlahka napolnimo s pomeni. Posebno ga privlačita luščenje in večplastnost sten razstavnih dvoran.

8. Jože Barši

V zadnjem času je predmet Baršijeve prakse projekt prepisovanja in branja besedil s področja politične filozofije in umetnosti, ki ga je naslovil *Register*. Zanima ga materialna razsežnost in gostota pozabljenih besedil ali tistih, ki so mnogokrat omenjena, vendar ne dovolj natančno prebrana. Glej avtorjevo besedilo na steni.

9. Vladimir Leben

V Lebnovem razumevanju umetnosti vizualni učinek in tehnična dovršenost preglašata vsebinsko komponento. Takšna so tudi njegova »okrogla« dela, pri katerih oblika slikarskega platna izhaja iz realnih prostorov in prizorov raznih življenjskih situacij. Teme so spretno posredovane z živalskimi motivi, ki jih praviloma dopolnjuje duhovit naslov.

10. Borut Peterlin

Peterlin je te fotografije posnel med fotoreporterskim delom, in sicer tako, kot da so politiki samo še del cvetličnega aranžmaja: rože dominirajo, politiki pa jim le statirajo. V času, ko so politiki marionete kapitala in derivat lepo aranžiranih finančnih produktov, rože niso okras, temveč nastopajo kot dvojni simptom: kot simptom kapitalske moči in politične nemoči. Zato delujejo estetsko in mučno, vzbujajo evforijo in obenem nelagodje.

11. Bogoslav Kalaš

Kalaš je leta 1971 izumil stroj za slikanje – napravo, ki je tako velika in zapletena, da ne more zapustiti umetnikovega ateljeja v Domžalah. Kalaš v stroj vstavlja podobe s fotografij in jih s tehniko, ki jo imenuje »aerografija«, prenaša na platno. Stroj pod pritiskom nanaša plasti barve pod budnim očesom umetnika, ki po potrebi sproti naravna nastavitve. Ena sama originalna slika lahko nastaja več mesecev. To je »počasno« slikanje, saj dolgotrajen postopek nastajanja kljubuje vsaki povezavi med mehanizacijo in hitrostjo. Motivi so reducirani na portrete, akte in pokrajine.

12. Small but dangers (Mateja Rojc, Simon Hudolin-Salči)

Tandem mladih umetnikov ustvarja slike, risbe in fotografije, ki posegajo po široki paleti slogov in vsebin. Vsak od njiju ima svoj lastni, prepoznavni slog dela, a s tem, da skupaj razstavljata, se poigravata z idejo avtorstva in umetnikove pisave. Na prvi pogled se zdijo dela preproste, skoraj otroške upodobitve sveta, ko pa si jih ogledamo podrobneje, vidimo, da so polna inteligentnih in formalno lepih trenutkov. Te lahko prepoznamo v izbiri barve in kompozicije ter v odnosu med naslovom in podobo. V delih, kot sta *Li-mun* in *Ljubezen je ...*, se zdi, da obstaja neposredna navezava na resnične predmete ali izkušnje, druga dela pa ponujajo trenutek realistične fantazije, ki poživi razstavo kot celoto. Vsako delo ima naslov in svojo lastno, neodvisno identiteto, obenem pa je v formalnem odnosu z drugimi deli v bližini. Na razstavi so dela *Small but dangers* na treh različnih mestih.

13. Matija Brumen

Matija Brumen si je fotografske veščine sprva pridobival zunaj akademskih okvirov z manj formalnim izobraževanjem in predvsem s kontinuiranim

fotografskim delom ter raziskovanjem. Njegove portretne fotografije s pretanjenim občutkom za drobce zgodb in emocij upodabljajo doživljajski svet dveh nečakov. Portreti niso teatralični; gre za večletne fotografske raziskave kompleksnih, poudarjeno emocionalnih razmerij med fotografom in fotografiranim subjektom. V seriji z boljšjega sejma pa predmeti pozirajo na prizorišču marginalnosti, ki je posledica nove družbene razslojenosti.

14. Berko

Berko je bil eden redkih umetnikov v Sloveniji, ki se je v sedemdesetih letih s fotorealističnim upodabljanjem vsakdanjih motivov zavestno odvrnil od dominantne ekspresionistične prakse in abstraktne slike. Njegov opus med drugim obsega izjemno zanimivo serijo kompleksnih hkratnih pogledov v interier in eksterier, ki se zrcalita v velikih steklenih površinah izložbenih oken in vrat. Z izseki in detajli iz urbanega okolja ter njihovo pretirano reprezentacijo Berko iz podob lucidno paradokсно izganja iluzijo realnosti, obenem pa z blago družbeno angažirano kritiko izpostavlja današnji svet potrošništva, izprazen »glamurja« in poln brezglavega hitenja.

15. Vesna Bukovec

V tej seriji risb avtorica ironično obravnava sodobno subjektivnost, prepleteno z iskanjem sreče, samopomočjo in popularno psihologijo ter oglaševalsko estetiko. Bukovčeva kot motive uporablja fotografije, ki so dostopne na spletu in imajo prepoznavno vrednostjo za oblikovanje in oglaševanje, ter jih združuje s psihološkimi testi za ocenjevanje življenjske usmeritve, stopnje upanja, zadovoljstva z življenjem, subjektivnega občutka sreče in podobnih lastnosti.

16. Tanja Lažetić

Za dela Tanje Lažetić sta značilna sodoben pogled na zgodovino in opozarjanje na izgubljene utopije. Fotografije kopalcev v bazenih je umetnica našla v jugoslovanskih turističnih prospektih. Čas, ko so bile posnete, sovpadel s časom, ko je ameriški umetnik Edward Ruscha naredil fotografije bazenov za svojo knjigo *Nine Swimming Pools and a Broken Glass* (1968). Bazeni v Los Angelesu so bazeni prestižnih vil, privatni in prazni. Jugoslovanska kopališča so njihovo pravo nasprotje.

17. Tomislav Gotovac

Umetnost Tomislava Gotovca se umešča na sečišče vizualne umetnosti, konceptualne umetnosti, performansa, body arta in filma. Po izobrazbi je bil filmski režiser, zato je mnoga svoja dela, ki so bila osnovana na fotografiji, razumel kot neke vrste filme. Že od zgodnjih šestdesetih let je pri delu uporabljal svoje lastno telo. *Kazanje revije Elle* dokumentira situacijo, ko se je umetnik med zimskim izletom na Sljeme nad Zagrebom delno slekel in začel ljudem okrog sebe kazati izvod revije *Elle* kot dokument zahodne medijske realnosti.

18. Uroš Potočnik

Potočnik je sliko končal nekaj dni pred odprtjem razstave. Predstavlja verando v njegovi domači hiši, ki jo je že večkrat naslikal. Na enem nivoju gre za neposredno, realistično upodobitev resničnega prostora, ki igra osrednjo

vlogo v Potočnikovem družinskem življenju. Vendar pa slika z uporabo barve, svetlobe in skoraj obsesivne podrobnosti postane magičen vizualni opis sobe, ki daleč presega njen videz v realnosti.

19. BridA (Tom Kerševan, Sendi Mango, Jurij Pavlica)

BridA se v svojem delu posveča dekonstrukciji slikarstva in tehnologije. *Nanoplot* je računalniška animacija, ki jo izvaja mehanska naprava iz osemdesetih let, risalnik (*plotter*), ki v videu prevzame vlogo »performerja«, mehansko gibanje robotizirane roke in celo zvok, ki ga ta naprava povzroča, pa ustvarjata v videu nekakšno paradokсно scenografijo, v kateri sta čas in prostor nenehna neznanka.

20. Anja Medved

Anja Medved je režiserka, ki je v sodobno umetnost vstopila skozi gledališče, danes pa svoja raziskovanja podaja z videom, dokumentarnimi filmi in akcijami v javni sferi. Raziskuje topologijo roba navidezno različnih realnosti, ki pa v primeru njenega kraja, (Nove) Gorice, ležita na istem mestu.

21. radioCona (Irena Pivka, Brane Zorman)

radioCona je projektna občasna radijska postaja za sodobno umetnost – umetniški projekt, ki naseli javni prostor oziroma radijsko frekvenco. Prispevek na U3-ju je zasnovan kot petnajstdnevno mapiranje razstave. Obiskovalci soustvarjajo program spletnega oddajanja z aktiviranjem posameznega prispevka, ki ga želijo poslušati. Na splet se tako neposredno prenašajo izbrani prispevki in celotna zvočna slika razstave, ki jo zajema mikrofoni. Tokratni program sooblikujejo sogovorniki, ki sta jih avtorja povabila k pogovorom o U3-ju. Tema razstave je le delno okvir njihovih nastajajočih prispevkov.

22. OHO (Tomaž Šalamun)

Skupina OHO, ki je delovala med letoma 1966 in 1971, je bila med najbolj zanimivimi in pomembnimi predstavniki avantgardne umetnosti šestdesetih let. Njeni člani in sodelavci so razvili razne strategije in postopke, izvirno kombinacijo konceptualizma, ekoloških vidikov in ezoteričnih teorij. Na pobudo Tomaža Šalamuna so leta 1969 pripravili prelomno razstavo Pradedje, ki je pomenila prenos njihovega delovanja na področje umetnosti v ožjem pomenu. Ob razstavi v Novem Sadu je v svojevrstni tradiciji arte povera umetnik okrog gradu Petrovaradin izrisal kontinuirano črto.

23. Bálint Szombathy

Szombathy kritično raziskuje umetniško prakso po slikarstvu in subtilno povezuje intuitivne reakcije s premišljenimi konceptualizacijami. Tako spremlja televizijski prenos nogometne tekme in z roko sledi gibanju žoge na listu papirja z začrtanimi linijami igrišča. Prve akcije risanja nogometograma je naredil leta 1970. Od tedaj se občasno vrača k tej ideji; tako tudi ob letošnji evforiji ob udeležbi Slovenije na svetovnem nogometnem prvenstvu.

24. Miha Štrukelj

V mestu, ki ga slikarsko razgrajuje Štrukelj, je razlika med stvarnostjo in podobo ali med realnostjo in simulacijo postala irelevantna. Svet novih

medijskih tehnologij je prepočil dejanskost in spremenil položaj slikarja v odnosu do sveta. Zato gre pri Štruklju za slikanje računalniškega učinka, v katerem najprej nariše risbo, potem pa na podlagi mreže s trakom prekrije nekaj delov. Stenska slika je videti nedodelana in se navezuje na našo percepcijo, ki poteka po nivojih.

25. Marco Juratovec

Juratovec načrtno gradi množice prostorov, v katerih se razvijajo odnosi med formo in zgradbo, natančno ureditvijo in anarhijo razpadajočih razmerij stenskih struktur. Vizualna pripoved kot mozaik vztrajnega kopičenja prostorskih struktur je zaznamovana z minljivostjo. Prikazuje moč uničenja, izgubljenost in izpraznjenost ter napoveduje katastrofo.

26. Nikolaj Pirnat

Pirnatov raznovrstni opus obsega portretno in spomeniško plastiko, lirčno občutene, a realistično oblikovane portrete in figuraliko v oljnem slikarstvu ter risbe in knjižne ilustracije. Njegovo delo je kljub pogosto satiričnemu tonu izrednega dokumentarnega in kulturno-zgodovinskega pomena. Pirnat velja tudi za enega najpomembnejših karikaturistov prve polovice 20. stoletja v Sloveniji.

27. Društvo za domače raziskave in Amir Muratović

DDR so leta 2004 ustanovili Damijan Kracina, Alenka Pirman in Jani Pirnat. DDR predvsem beleži, zbira, raziskuje in predstavlja »domače« pojave. Tak primer je stenski pajek iz kovanega železa, ki krasi zidove mnogih slovenskih hiš, predvsem na podeželju. Za strokovnjake (etnologe, arhitekta, kovače) je primer slabega okusa in rokodelski izdelek nižje vrste, za lastnike že tako udomačena stvar, da je ne opazijo več, za DDR pa predmet skrbne obravnave. V okviru raziskovalnega projekta *S'pajkanje* DDR popisuje prisotnost stenskega pajka, beleži njegove specifikke in predvsem osebne zgodbe lastnikov stenskih pajkov.

28. Slavko Smolej

V ospredju Smolejevega zanimanja je najpogosteje delavec pri delu v domala vseh delovnih procesih. Po vojni je avtor svoj repertoar podob delavcev v železarni razširil še s portreti udarnikov, udarnic in inovatorjev. Pri tem se je osredotočal zlasti na njihovo individualnost oziroma na izraz obraza, odražajoč delovno vnemo, ponos in predanost delu. Kvalitativni presežek teh portretov lahko najdemo v načinu, kako so upodobljenci vstopili v polje fotografije: te preproste, a pronicljive podobe so rezultat skupnega dela, ki o portretistu ne pripovedujejo nič manj kot o portretirancu.

29. Lojze Dolinar

Dolinar se je ukvarjal z monumentalno spomeniško in javno plastiko, s portreti, akti in figuralnimi kompozicijami, arhitekturno plastiko, reliefi in malo plastiko. Bil je tesen sodelavec arhitekta Jožeta Plečnika in s svojimi deli okrasil številne arhitekture po Ljubljani. Po ekspresionističnih začetkih se je ustalil v realizmu, zlasti po drugi svetovni vojni pa so v ospredju njegovega interesa sočrealistična tematika in oblikovanje, angažirani realizem ter nove stilizirane oblike.

30. Matjaž Wenzel

Naselje Hutterjeve kolonije je v letih 1936-1937 po enotnem načrtu zgradilo Društvo za starostno preskrbo delavcev tekstilne tovarne v Melju, ki jo je ustanovil mariborski industrijalec Josip Hutter. Dvajset hiš je bilo zasnovanih skromno in racionalno, a zmeraj s pripadajočim vrtom. Wenzel se osredotoča na črto, ki bizarno, a povsem življenjsko razmejuje in spaja, na križ sosedstva, prešitje človekove osamljenosti in solidarnosti.

31. Ištvan Išt Huzjan

Projekcije portretov pokroviteljev umetnosti in Huzjanovih mecenov, ki so postavljeni v poze mogočnikov slikarskih del preteklosti, De Bruin-Heijnove kaže ob umetniških delih iz njihove zbirke. Ko nenadoma izginejo, na fosforiziranih nosilcih ostane sled, ki počasi izginja, a jo odpiranje projekcije vedno znova oživlja. Glej avtorjevo besedilo na steni.

32. Irwin

Skupina Irwin se od začetka devetdesetih let ukvarja s projekti, ki konkretno posegajo v status sodobne umetnosti v Vzhodni Evropi. Projekt, ki je del Irwinovega procesa »državnih projektov«, je tehnično izpiljen simbolni prikaz fotografije vojakov različnih nacionalnih armad (albanske, češke,...), ki stražijo zastavo Države NSK. Imaginarna država v času, ki je bila operacionalizirana s pravimi potnimi listi, državnimi simboli in konzulati, vstopi v relacijo do realnega s tem, da njeno zastavo stražijo pravi vojaki.

33. Tine Kos

Kos je leta 1920 diplomiral na Akademiji upodablajočih umetnosti na Dunaju. Med njegovimi večjimi deli je marmornati Miklošičev spomenik pred sodiščem v Ljubljani. Po ekspresionizmu v tridesetih letih in drugi svetovni vojni je njegova dela zaznamoval socialistični realizem, obravnaval pa je predvsem motive iz kmečkega in delavskega življenja. Polnoplastične, površinsko zglajene figure delujejo popartistično; pri tej se morda tudi vprašamo, ali delavec še pridno tlakuje ali se pripravlja na metanje granitnih kock.

34. Nika Autor

Film kritično dekonstruira dominantni diskurz, ki se nanaša na azilno in migracijsko politiko, ter v ostrem nasprotju z njim jasno in razločno pokaže na principe izključitve. Opozarja na družbeni položaj azilantov, njihovo marginalizacijo in diskriminacijo, spreminja običajni kot gledanja in pokaže tisto, kar je režim skrnil in izrinil. Tako odporniško razgrajuje stereotipno reprezentacijo in razkriva razpoke v dominantni konstrukciji realnosti.

35. Želimir Žilnik

Žilnikov specifični dokumentarno-igrani prijem kaže, kako je s filmskimi sredstvi mogoče udejanjati in precizirati podobo neke družbene realnosti, ki presega ideološko redukcijo na dokumentarnost ali fikcijo. *Črni film*, dokumentarni film o snemanju dokumentarnega filma, je parodija izbiranja igralcev za igrani film. Žilnik cinično kaže, da je brezdomce povabil k sebi v stanovanje zaradi filma, in ne zaradi reševanja njihovega problema. Zaključni

stavek, naj se v miru razidejo, ker je zmanjkalo filmskega traku, odkriva bedo takratnega črnovalovskega, pa tudi novejšega abstraktnega humanizma.

36. Marjetica Potrč

Dela Marjetice Potrč izhajajo iz protislovnih izkušenj sodobnega mesta, kjer historična središča, s katerimi povezujemo identiteto mesta, postajajo »nerealna«, spreminjajo se v spektakel, v podobo, v »disneyland«, medtem ko se pravo življenje mestnega organizma razvija na obrobjih, v urbanih prazninah in vmesnih prostorih, brezoblično, na videz brezosebno, vendar organsko in vitalno. V svojih delih sooča idejo idealnega urbanega načrtovanja, ki pogosto spodleti ali se celo spremeni v nihilistično orodje moči, z idejo organskega, nereguliranega mestnega tkiva, ki ga ljudje organizirajo okoli sebe.

37. Vuk Ćosić

Pionir medmrežne umetnosti, ustanovitelj Ljudmile, avtor *Holivuda za slepe* in tat spletne strani Dokumente, Ćosić z duchampovsko ironijo igra vlogo »upokojenega spletnega umetnika«. Za njegov nenehno razvijajoči se opus sta značilna mešanica filozofskih, političnih in konceptualnih vprašanj, povezanih z omrežjem, ter inovativen občutek za sodobno urbano estetiko. Na razstavi predstavlja svojo strategijo spletne predstavitve Socialnih demokratov pred zadnjimi parlamentarnimi volitvami. Glej avtorjevo besedilo na steni.

38. Vadim Fiškin

Ob gledanju del Vadima Fiškina si predstavljamo umetnika kot malce ekscentričnega znanstvenika z zdravo mero smisla za humor. Njegova dela so videti kot pravi eksperimenti, samo njihov namen ni razviden, niti se skonstruirane naprave ne zdijo smiselne. Tukaj razstavlja deli, za kateri je našel navdih v literaturi: eno je posvečeno Don Kihotu, drugo Sizifu. Obe sta sestavljeni iz običajnih reči, v glavnem gospodinjskih aparatov; kako absurdno so uporabljeni in kako igrivo brezpredmeten je rezultat, pa deli preseli v čisto imaginativno poezijo.

39. Tihomir Pinter

Pinterja poznamo predvsem po ciklih portretov slovenskih umetnikov in po dokumentiranju življenja v železarnah nekdanje Jugoslavije. S posnetki železarskih izdelkov prihaja do izraza Pinterjeva ljubezen do odkrivanja majhnih drobcev, ki pripovedujejo velike zgodbe. Avtorjev pogled je soroden pogledu fotografov nove stvarnosti, čeprav je k tovrstni fotografiji na začetku svoje fotografske poti pristopil intuitivno. Fotografija, ki je v celoti nastala z analogno tehnologijo, predstavlja neko drugo, počasi zamirajočo percepcijo sveta.

40. Polonca Lovšin

V kontekstu visoko razvite tehnološke družbe in rastoče zavesti o ekoloških problemih ustvarja Polonca Lovšin preproste tehnične naprave, ki na igriv način demonstrirajo možnosti okolju prijaznih praks in (»naredi sam«) proizvodov. V ta niz sodita tudi *Limonina jakna* (2009) – prenosna baterija, ki na osnovi naravne kisline limon ustvarja elektriko, in *Krompirjev zmaj* (2009),

ki demonstrira, kako lahko iz organskih odpadkov v zaprti posodi/vrečki proizvajamo vnetljiv plin (metan), rezultat procesa pa prikaže z vžigalnikom – zmajem.

41. Jasmina Cibic

Jasmina Cibic raziskuje razmere, ki predmetu omogočijo presežno vrednost: kaj ga iz objekta spremeni v sprožilec doživetja in kakšen je proces takšnega doživljanja. Lovske ptice kot znamenje prestiža počivajo na predmetih, ki so v zahodni družbi nastajali kot nosilci najvišjih vrednot. Predmet ni realno prisoten; avtorica opozarja na njegov kontekstualni okvir. Šele fizična odsotnost predmeta zagotavlja zadostno distanco in omogoča uvid v fetišiziranost, ki je pravi sprožilec doživetja.

42. Jaša

Bistvo Jašovega dela je intenzivna interakcija med umetniško materijo in realnim okoljem oziroma neposrednimi odzivi. Sinergija intimnega in javnega prostora, ki aktivno vpliva na ustvarjalni proces, pripelje do figurativnega jezika, ki intenzivno komunicira z občinstvom. Postavitev v kletnih prostorih je bila prizorišče otvoritvenega performansa, zdaj pa je zakladnica rekvizitov za občasne intervencije med razstavo.

43. BOKS

BOKS je zasnovan kot samoupravni galerijski prostor na dvorišču Akademije za likovno umetnost in oblikovanje na Erjavčevi ulici ter avtonomna in odprta študentska platforma. Cilj projekta je povezovanje študentov s širšim družbenim poljem, ki nenazadnje pripomore h konstrukciji konteksta delovanja in umestitvi mladih umetnikov, kustosov in teoretikov v polju sodobne umetnosti. Ker se do razstave prostor še ni vzpostavil, je študentski odbor v avditoriju Moderne galerije predstavil trenutno fazo projekta.

44. Delavsko-punkerska univerza

DPU je izobraževalni projekt Mirovnega inštituta, ki odpira možnosti aktivnega izobraževanja o najsodobnejših teoretskih in političnih temah, ki jih po mnenju organizatorjev državne izobraževalne institucije ne obravnavajo na ustrezni ravni. V sklopu razstave je DPU organizirala Šolo teorije umetnosti, serijo predavanj v avditoriju Moderne galerije. Več na spletni strani <http://www.sozd.si/tank/node/335>

45. Samo Gosarič

Gosarič se ukvarja z apropiacijo in recikliranjem performansov neoavantgarde, predvsem izvedb slovenske skupine OHO in avstrijskega akcionizma, ter s hladno identifikacijo z njimi. V okviru razstave je na Hribarjevem nabrežju izvedel rekonstrukcijo akcije Vojina Kovača Chubbyja *Hoja v pižami po ljubljanskih ulicah* iz leta 1967, v avditoriju Moderne galerije pa predavanje-demonstracijo akcije skupine OHO *Vaja s piščalko na ljubljanskih ulicah* iz leta 1969. Več na spletni strani www.mg-lj.si